doprovodný časopis
mladánamalý
5
18. celostátní přehlídka studentských divadelních souborů MLADÁ SCÉNA 2021

Spolu si máme co říct

Rozhovor s Jiřinou Lhotskou

Když se ohlédneš zpátky za všemi představeními, která jsme letos viděli, překvapilo tě něco?

Překvapením pro mě bylo, že přestože tu letos bylo málo souborů, měly velmi vysokou kvalitu. Říkali jsme si s ostatním lektory, jestli to nemůže být tím, že v téhle hrozné době roka a půl ničeho byli schopni pracovat jenom ti, kteří potřebují a opravdu chtějí dělat divadlo, kteří mají co říct. Možná proto se tu objevilo spoustu kvalitních inscenací.

Myslíš, že divadlo může být cestou, jak se vyrovnat se situací, kterou právě prožíváme? Ptám se teď na tvoje zkušenosti jako učitelky dramaťáku i lektorky přehlídky.

Určitě může. Musí se ale jednat o skupinu, která se dobře zná, je na sebe napojená a má kus společné cesty za sebou. Musí být schopni i takto izolovaně vnímat svou svébytnou energii a tvořit. Na Dětské scéně například bylo jen pět souborů, protože pracovat tímto způsobem s malými dětmi je daleko obtížnější, než s téměř dospělými. Ti jsou schopni sami přinášet impulzy a jsou zainteresovaní v tvorbě.

Když porovnáš letošní přehlídku s těmi předchozími, máš pocit, že se na ní ztížené podmínky nějakým způsobem projevily?

Při představeních jsem to nevnímala. Uvědomila jsem si to na Dětské scéně ve Svitavách, která byla první z národních přehlídek. Když se děti vyhrnuly na jeviště a začaly tam existovat a řešit problémy, měla jsem pocit, jako by se viděly pořád. Energie, potřeba něco sdělit tam pořád byla. Největší rozdíl jak u dětí, tak ale možná ještě více u nás dospělých, vidím v potřebě být spolu. Pro nás, kteří se zabýváme divadlem, byl ten sociální nekontakt velmi těžký. Ve zpravodaji Dětské scény byly všechny odpovědi na otázku „na co jste se těšili nejvíc?“ téměř totožné: Na sebe, na kontakt, že tě vidím, že si s tebou můžu dát skleničku, na dotek. Protože spolu si máme tolik co říct, tolik věcí na sdílení.

V čem je studentské amatérské divadlo výjimečné? Proč stojí za to se jím zabývat ať už ze strany herecké, nebo divácké?

Přesně ne tohle jsem myslela při posledním představení. Parta krásných, mladých, nadšených a opravdových lidí s potřebou existovat na jevišti. Pro profesionální herce a režiséry je divadlo zaměstnání, investují do něj sami sebe, ale musí taky přinést domů něco na obživu. To u amatérů, zvláště mladých, ale vůbec není zapotřebí. Když mladí lidé dělají divadlo, je pro mě, a věřím že i pro ně, nejhezčí možnost jejich vlastní výpovědi. Ne vždy má totiž mladý člověk možnost vystoupit před lidi a říct: „Já si myslím toto. Toto se mi nelíbí, to bych chtěl změnit.“ Nejdůležitější pro mě je, když je za představením mladých souborů osobní výpověď. Proč vám já, jako mladý člověk, který se vypořádává se světem, potřebuji říct tento příběh. Když má mladé divadlo potřebu vypovídat a podaří se mu to, tak v podstatě mluví vždycky o tom samém: jak rozumí světu a co si o něm myslí. Proto mám tak ráda mladé divadlo. Vždycky čekám, jestli moje vidění světa odpovídá vidění mladých lidí, jestli je můj svět i jejich světem.

ušák

Mladá scéna 2021: výsledky a ocenění

Lektorský sbor ve složení Jiřina Lhotská, Viktorie Čermáková, Jana Soprová a Štěpán Pácl na celostátní přehlídce Mladá scéna udělil šest ocenění:

souboru Všecky Barvy, ZUŠ F. L. Gassmanna, Most za inscenaci Soví zpěv

Studiu Divadla Dagmar, Karlovy Vary za inscenaci Vyhnání z ráje už proběhlo

souboru Convivium, ZUŠ F. A. Šporka, Jaroměř za inscenaci Hra o duši

Matěji Výbornému za inspirativní hledání v autorské inscenaci Kolem a kolem

DS Kastrol, Soukromé ZUŠ Trnka, Plzeň za svébytně odhalenou křehkost v inscenaci Živá voda

souboru V.E.M. 3 rohlíky, ZUŠ Bedřicha Smetany, Karviná za inscenaci VIR TRIO

Lektorský sbor do programu přehlídky Jiráskův Hronov doporučil:

Všecky Barvy, ZUŠ F. L. Gassmanna, Most s inscenací Soví zpěv

Studiu Divadla Dagmar, Karlovy Vary s inscenací Vyhnání z ráje už proběhlo

souboru Convivium, ZUŠ F. A. Šporka, Jaroměř s inscenací Hra o duši

Úplněnahé divadlo, Veselí nad Moravou: Nepravá tvář

Masku nosí každý člověk

Rozhovor se souborem Úplněnahé divadlo

Co bylo předlohou vašeho představení?
Martin: Předlohou jsou Egyptské bajky a pohádky od Marcely Kohoutové. Už dříve jsme zpracovávali pohádky různých zemí, pracovali s africkou nebo japonskou pohádkou. Teď jsme si řekli, že by bylo zajímavé podívat se do jiných končin, někam do pouště – proto jsem hledal v egyptských pohádkách.

Autorka je ale Češka. Jedná se tedy o nějaké sebrané pohádky?
Martin: Měla egyptského manžela. Na konci knihy mu děkuje, že prý kniha vznikla hlavně díky němu. On jí předal pohádky, které sám znal.
Terka: Byla novinářka a nějaký čas v Egyptě žila.

Pohádkami se ve své tvorbě zabýváte dlouhodobě?
Martin: Zatím jsme to tak vždycky dělali. Možná nám časem dojdou země a budeme muset pracovat s něčím jiným. Tohle je třetí pohádka, kterou jsme zpracovávali.

Co vás na pohádkách nejvíc zajímá?
Sára: Já bych to možná upřesnila. Kromě loutkového herectví se věnujeme i činohře, která je většinou autorská, pro starší diváky. Loutky pak většinou využíváme v pohádkách pro děti, činohru máme spíše pro starší.

Představení, které jsme viděli je tedy spíše představením pro děti?
Martin: Určitě tam jsou momenty, kterým se zasměje i dospělý. Ale primárně je to vytvořené pro dětského diváka.

S živou hudbou na jevišti pracujete běžně?
Terka: V činohře většinou využíváme reprodukovanou hudbu, ale u loutek se držíme živé hudby – v tomto představení to bylo asi nejvýraznější. Líbí se nám, že hudba na jevišti jde s námi, s loutkou.
Martin: Lépe na sebe slyšíme, víme o sobě.
Terka: Je to hodně provázané, loutka a zvuk.

V čem je loutka výhodou? Proč vás baví s ní hrát?
Martin: Loutka umí spoustu věcí, které člověk nedokáže. Dobře předává emoce a je krásné vidět, jak neživý předmět ožívá. Má smysl ukazovat právě to, co by člověk nedokázal, ne jen kopírovat chování živých herců. Když se loutka naštve, může vyletět nahoru, dvě loutky se nad sebe mohou povyšovat nejen textově, ale i reálně v prostoru.

Jak u vás probíhá tvorba loutky? Mění se její podoba v průběhu zkoušení?
Martin: Podoba loutky se hledá dlouho v nákresech. Loutka nemá mimiku, takže by měla celá vyzařovat nějakou emoci. Přečetli jsme pohádku, napsali scénář, našli charaktery postav a podle nich jsme udělali návrhy a potom samotné loutky.
Sára: Některé loutky vznikaly ještě dlouho poté, co jsem začali zkoušet. Přizpůsobovali jsme je tomu, jak je budeme potřebovat vodit, co chceme, aby dělaly. Některé mají otáčecí hlavy, některé jsou bez rukou.

Zkuste pojmenovat jednu věc, kterou kdyby si diváci odnesli z představení, byli byste spokojeni.
Terka: Dobrota, kterou máme uvnitř sebe se odráží i navenek.
Martin: Nepřetvařovat se. Vědět o tom, že každý člověk nosí masku.
Sára: A taky pohádková klasika – dobro vítězí nad zlem.
Martin: Na konci je položená otázka jestli je sultán opravdu šťastný, ale na tu se už neodpoví.

ušák

Byl jednou jeden sultán v zemi egyptské

Recenze

Scénický příběh Nepravá tvář, k němuž soubor Úplněnahé divadlo z Veselí nad Moravou inspirovala pohádka Marcely Kohoutové ze starodávného Egypta, v němž sídlí původně zlý a hrabivý sultán, je dílem bajkou, dílem didaktickým vyprávěním o tom, jak láska dokáže člověka proměnit k nepoznání. Tato velmi stručná charakteristika je ovšem souborem rozpracována do scénicky barvitého tvaru, v němž velkou roli hraje zacházení se scénickými prostředky, světly a zvukem, ale také s přidanými motivy. Sami protagonisti přiznali, že inspirace původní pohádkou byla jen vzdálená, a veškerou tvůrčí licenci, která v představení je, si přidali v dramatizaci sami. Například nevídaný princip, kdy celý příběh vypráví hlava sťatého umělce. Tato hlava zpočátku působí trochu matoucím dojmem, protože většina z nás ji identifikovala spíše jako hlavu krysí, a teprve u epizody s popravou umělce jsme poznali, o co skutečně jde.

Tato zvláštní stylizace přináší silný motiv, který však představení nedominoval – totiž závislost umělců na mocných, kteří je využívají a nakládají s nimi podle své (z)vůle. Zároveň, jako by se příběh v podtextu dotýkal i tématu samotného principu divadla jako předstírání, které se může proměnit v autenticitu (sultán přiměje umělce, aby mu vymodeloval náhradní tvář, aby tak mohl před svou vyvolenou předstírat dobrotu, ale ten mu sdělí, že aby maska fungovala, musí se sultán i pod ní usmívat… a je za svůj názor sťat). Postupně ale začne maska dobra na sultána skutečně působit, zapomíná na své ego a na svůj prospěch a začne myslet na lidi kolem sebe. Jeho vnitřní proměnu provázejí výčitky svědomí a strach, že bude usvědčen z přetvářky. Nicméně, ve chvíli, kdy se rozhodne své ženě přiznat, a odhalit jí svou pravou tvář, zjišťuje, že se jeho skutečná tvář proměnila k lepšímu.

To, co pohádkový příběh povyšuje - navzdory poměrně nevyrovnanému hereckému projevu protagonistů - jsou scénické vizuální a zvukové prostředky. Základ scény, který vytváří trojúhelníkový tvar podobný pyramidě, je rozložitelný do obdélníků, kde se za zástěnou mohou odehrávat stínové akce. Nejpůsobivější je kouzlo, kdy se zahnutá šavle v kontaktu s princeznou tvrdošíjně proměňuje v růži. Další zajímavý scénický prvek jsou rámečky, symbolizující zrcadla. V nich se objevuje nejen podoba sultána, ale také jeho sny, touhy i noční můry. Zveřejňuje se tak jeho vnitřní svět. K sugestivitě tohoto propojení vnějšího a vnitřního přispívá také invenční práce se světlem, které dokáže rámečky osvětlit v detailu a dodat jim snový nádech. Podobný účinek má i doprovodná hudba, kterou hrají členové souboru na rozmanité netradiční nástroje, a zvukový design zní až nadpozemsky. Nejproblematičtější je až přílišná různorodost loutek. Člověk má pocit, jako by si zde soubor zkoušel různé možnosti a postupy: objevíme tu marionetu, javajku, prstové loutky, loutky doplněné pohybem lidských rukou.

Celá produkce je zajímavě barevná, a dokáže příběh vyprávět jasně a srozumitelně. Nicméně, stálo by za to zamyslet se nad možností jisté nadsázky, možná i humoru (pravda, ten se v zárodku objevuje prostřednictvím vypravěče uťaté hlavy). V každém případě energie, s jakou se soubor do „velkého pohádkové plátna“ pustil, je velmi sympatická a divácky vděčná.

Jana Soprová

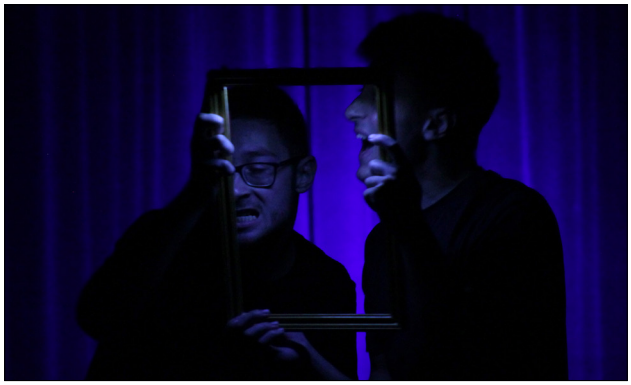

Vytrženo z diskuse

Inscenace do značné míry vznikla spoluprací celého souboru. Budu mluvit za tříletého syna. Když se usekla hlava, řekl: tady už nechci bejt. Takže byl asi ve věci.
Přijde mi úžasná záležitost, když useknutá hlava vypráví příběh o tom, jak se jí to stalo - dramaturgický objev. Obdivuji, když lidé z dramaťáku vyletí z hnízda a dělají to sami. Ani na chvilku jsem nebyla unavená, přišlo mi pěkné že tam byla živá hudba. Řemeslo. Už jen ta forma mi přišla úžasná.
Téma, které vás oslovilo? A způsob? Já jsem na tu vyprávěcí formu v neděli ráno přistoupila.

Viktorie Čermáková Proč jste si zvolili tuhle pohádku, co jste nám o sobě chtěli sdělit? Zdá se mi, že jsem v tom příběhu viděla jiné téma než to, co jste vypíchli. Sympatické úsilí, živá hudba na jevišti. Celý výtvarný koncept nedrží pohromadě. Noční scény nějak nepatřily ke všemu ostatnímu. Loutkářské řemeslo se někomu dařilo méně a někomu vůbec. Víc bych přemýšlela, jak udělat, aby useknutá hlava nevypadala jako myška…Na koho je to vlastně cílené? Tématem pro mě bylo místo umělce ve společnosti.

Štěpán Pácl Obdivuju rozhodnutí pro velkovýpravnost. Když hrajete o postavení umělce ve společnosti a sami jste umělci, tak tam potřebujeme cítit váš vztah. Většinou vypráví někdo, kdo přežil, tady někdo, kdo nepřežil. Napětí mezi vyprávěním a ukazováním. Proč to jde do takového pitvoření? Vzít vážně, co vlastně říkají. Není tam prostor pro mou představu. Když byly noční scény, tak jsem si tam se sultánem něco prožíval. Jinak jsem to vlastně jen přijímal. Ne všechny dějové okolnosti jsou stejně důležité.

Jiřina Lhotská Přemýšlela jsem o předloze - já ji neznám. Hra o duši nám příběh vyprávěla v obrazech - tady to bylo vyprávěné. Dramaturgický zádrhel: není z toho jasné, co je vaše hlavní téma. Neviděla jsem tam žádnou tíhu rozhodování. Vytvořit obraz, abychom rozuměli tomu proč se sultán změnil. Umělec je ta nejdůležitější postava, protože on to všechno odnesl a zachránil.

Jana Soprová Pro mě bylo nejcennější využití různých scénických prostředků. Miluju živou hudbu na jevišti. Zapůsobily na mě rámečky - zrcadla. Hodně se mi líbilo zacházení se základním scénickým prostorem. Regulérní pohádka, která je určena podle mého více pro děti.

Štěpán Pácl Nádherný moment byla věta umělce: aby ta maska fungovala, musíš se pod ní taky usmívat - v tom jsem cítil tresť celé věci. Maska neslouží k zakrývání, ale vždy musí vycházet z toho, co je uvnitř. V tom je to přiléhavý závěr celé přehlídky.

Soubor Prvotní základ není tak hluboký, jak čekáte. Původně jsme dělali pohádky, zaměřené ani ne tak na téma, jako na cizí kultury. Egypt byl další v řadě - ale téma nás zaujalo. Je pro nás obsažen v názvu: nepravá tvář. Hodně jsme předlohu přetvářeli. Useknutá hlava tam třeba není, ten umělec přežije.

JaM

Taneční a pohybové studio Magdaléna, Rychnov u Jablonce nad Nisou: Modlitba za svobodu

Tanec v kostele

Recenze

Taneční a pohybové studio Magdalena z Jablonce nad Nisou je pravidelným účastníkem přehlídek. Ačkoli si vždy vybírá výrazný hudební doprovod a inspiruje se často vážnými literárními předlohami, pro diváka, zvyklého především na činohru, zůstává tento žánr především estetickým zážitkem. Mladá ladná těla tanečnic, s nádhernými vzdušnými kostýmy, které tentokrát působily nejen malebností, ale také zvukovou kvalitou (dívky si pohrály s šustivým zvukem, který vzniká při pohybu bohatých kolových sukní).

Vrátíme-li se k tématu, totiž k názvu MODLITBA ZA SVOBODU, nabízí nám soubor jako klíč inspirace básní Otokara Březiny Stavitelé chrámů: "Až položím poslední kámen potřebný k výstavbě chrámu, zastavím se a ohlédnu a pokorně se vydám ke hvězdám. Stanu se jednou z nich a vášeň, provázející mne životem, bude budoucím svítit a ukazovat naději". Vznešená meditativní poezie doprovázená hudbou Rekviem Luboše Fišera se propojuje s výraznou choreografií, v níž dojde i na téměř extatické vytržení či skupinový apel na konci. Členky Studia Magdalena pod vedením Ludmily Rellichové vytvořily původní scénický tvar pro divadelní scénu s tím, že základní verzi je možné variovat a zasadit do různého prostoru. Proto vyslovily přání hrát v kostele, což se díky domluvě organizátorů podařilo realizovat. Tím k původní koncepci přidaly určitý bonus ve formě site-specific, což má samozřejmě své klady i zápory – a to jak pro interpretky, tak pro diváky.

Pro diváky, kteří měli možnost vidět MODLITBU na regulérní divadelní scéně, byla prý jako celek srozumitelnější, sdělnější. V případě vystoupení v kostele záleželo na tom, kam si kdo z diváků sedl. Tato „svoboda pohybu“ tak nabídla nejen několik možných úhlů pohledu, ale také zcela jiný pocit. Jako bychom se tak ocitli v pozici lehce voyeurské. Sledovali jsme tanec, podobný rituálu, u kterého jsme díky vážnosti a zaujatosti tanečnic – bez snahy po kontaktu s diváky – mohli mít pocit jisté nepatřičnosti. Jako bychom nahlédli do intimního prostoru tanečnic, především tehdy, kdy jsme byli sošné tanečnici na dosah, a mohli vnímat její napětí, soustředěnost, křivky těla i postoj, je-li mimo centrum pozornosti. Navíc i prostředí přineslo různé zajímavé kontrasty. V kontrapunktu k estetizovanému pohybu a soustředění tanečnic, plně zaujatých svou činností a tedy jaksi zvláštně odcizených, diváci rozesazení na různých pozicích, v civilním oblečení, z nichž každý vnímá detaily představení ze svého individuálního pohledu a prožívá či neprožívá situaci každý po svém. Jako by se zde sešly dva paralelní světy, které se vzájemně neprotnou.

Jsem ráda za odvahu, s níž se pohybově disponovaný a pečlivě připravený tým tanečnic vydal na pole experimentu s prostorem, v němž už nejde jen o naučené choreografické vzorce v logickém lineárním celku, ale výzva, jak rozpracovat jednotlivé situace do nových struktur a vlastně si je tak nově užít, prožít a možná i protrpět…

Jana Soprová

Vytrženo z diskuse

Byli jsme vylákáni do nedivadelního prostoru. Měli jste z toho zážitek? Ať už z prostoru, z choreografie nebo z hudby?
Na začátku jsem se snažila příběh hledat, ale pak jsem na sebe nechala působit prostor, hudbu, tanec i tu krásnou - nebo spíše provokující - atmosféru. Myslím, že prostor to utopil, mám srovnání z krajské přehlídky. X Oponuji - prostor mi dával pocit, že tam nemám být, že to není určené mě, že jen nakukuju.

Jak jste vnímali hudbu ve vztahu k pohybu? Viděla jsem na krajské - čekala jsem, že hudba bude znít lépe v kostele - a ono ne. X Když slyším, že to není určené pro kostel, ale pro divadelní prostor, líbí se mi to čím dál víc. Neexistuje prostor, kde by nebylo místo na modlitbu. Moc se mi líbilo využití té křížové uličky. Vypadalo to jako něco, co tam probíhá neustále.

Štěpán Pácl Obdivuju, když někdo umí tančit na takové úrovni. Zažíváme možnosti těla, můžeme si to odtančit spolu s vámi a v představě dosáhnout takového rozsahu, jako tanečníci.
Z té blízkosti bylo vidět, jak každá z vás vědomě prožívá svůj pohyb. Předesílám, že jsem neviděl tuto inscenaci v jiném prostoru. Tím, že jste to přenesli do kostela, jste se pokusili o něco obdivuhodného. Gesamtkunstwerk. Pokus spojit jednotlivé umělecké složky se ale malinko minul. Subjektivně - nejsilnějším prvkem pro mě bylo Rekviem. Nefungovalo by tak, kdyby bylo v jiném prostoru. Při zádušní mši nejde o mě, ale o druhé - o mrtvé, se kterými tam chvíli jsem. Nerozuměl jsem, nikoliv intelektuálně, ale pocitově, jaký vztah má pohyb k hudbě a prostoru.

Jiřina Lhotská Já mám naopak štěstí, že můžu porovnat kostel a jeviště na Přemostění. Tam jsme byli odděleni i tou pomyslnou čtvrtou stěnou. Opravdu to jsou dva různé zážitky - první byl daleko silnější. Velmi silné a ambiciózní představení na sebe naráželo s dalšími prvky, které jsou také silné a ambiciózní - hudba, kostel. Najednou jsem byla uvnitř a viděla detaily - jak ty silné, tak ty které jsem vidět nemusela, protože mě o ničem neinformovaly. Vnímání inscenace bylo různé podle toho, kde jsme seděli. V naší společnosti jsou lidé tak decimováni až do nějaké agonie, že je zapotřebí, aby se objevil jedinec, který se to pokusí pozvednout.

Viktorie Čermáková Souhlasím s tím, co bylo řečeno - na druhou stranu je třeba ocenit takovouto odvahu na přehlídce. Neumím si jako režisérka představit, že bych si takový propracovaný tvar nechala rozbít jiným prostorem. Je to sympatický pokus - i z toho hlediska, že si holky vyzkouší něco nového - tančit bosy v kostele, nebo pozorovat, jak to celé prožívá pan farář.

Jana Soprová Všechno už bylo řečeno - tady jde o to, na jakou stranu se divák postaví, co od toho divadla chce. Do divadla chodím takřka každý den, když to jde, proto mě čím dál víc zajímají výzvy. Moc mě baví ta nepřímo interakce. Seděla jsem vzadu, vedle mě na dotek stála tanečnice a já měla možnost pozorovat její absolutní soustředění. Stejně mě bavilo pozorovat lidi naproti v uličce, jak mají pocit voyerství. Spíš než téma jsem oceňovala estetickou hodnotu.

Vedoucí souboru Já se necítím být režisérem. Snažím se dávat impulzy, možnosti, jít do hloubky tématu, ale jinak je tam každá osobnost za sebe. Je to experiment, který si holky zažijí a nesou si ho do života. Nejsem tu proto, abych vytvářela nějaká přesná představení.

Strašně krátký Štěpán Mně to přijde krásné, ale kladu si otázku, proč na mě ta krása nedolehla. Varianty voyerství - buď je to tak intimní, že nechci být u toho, nebo je ten tvar tak vytvarovaný, že mě to k sobě nepustí. Přál bych si tam prostor pro chybu - nejen že jsou to krásná těla, ale jsou to především těla.

Viktorie Čermáková Možná, že by to bylo působivější, kdyby mě nechala tanečnice svým výrazem více přijít k sobě, komunikovala se mnou. Měla jsem pocit, že jste natolik uzavřená entita, že mě do toho nepouštíte.

JaM

REDAKCE VYHLAŠUJE!

Redakce vyhlašuje výsledky soutěže Kdo zavře bar na Malý. (Časy odchodu uvedeny v závorkách)
Bronzová medaile: Michal Ston (5:30:23)
Po spíše rozpačitém výkonu z předchozí noci zachránil borec Michal svou reputaci. Před přehlídkou jistě pomýšlel na více drahých kovů, nicméně není důležité vyhrát, ale zúčastnit se.

Stříbrná medaile: Vít Marušák (6:30:12)
Favorit mířil jistě za zlatou medailí, nicméně chyba v samotném závěru utkání ho o vítězství připravila. Zapomněl, že se hraje o medaile a vyšel ze dveří dřív než Mrázek.

Zlatá medaile: Jan Parník Mrázek (6:30:25)
K vítězství je jistě třeba pilného tréningu, ale i trochu štěstíčka. Borec Mrázek také zapomněl, že se hraje o medaile, ale díky dlouhému loučení se mu podařilo urvat pár vteřinek navíc, které ve výsledku znamenaly ovládnutí celé soutěže.

Zvláštní cena: Karolína Novotná (4:30:25)
Čas Karolíny nepůsobí nijak impozantně, zvláštní cenu udělujeme za styl. Svůj předpokládaný odchod postupně odložila cca o čtyři hodiny, po dvou hodinách spánku zvládla složitý přesun na stadion v Pardubicích, kde nastoupila ke kvalifikačnímu utkání na mistrovství ČR v recitaci (Wolkrův Prostějov pozn. red.), které vyhrála.

Vzhledem k tomu, že se jednalo o soutěž amatérů, byli barmani automaticky diskvalifikováni.

Redakce vyhlašuje Hitparádu hlášek lektorů:
Viktorie Čermáková ,,Loutkářské řemeslo se někomu dařilo méně a někomu vůbec."
Jana Soprová ,,Ani ve vyšším věku nebudete mít pocit, že by to bylo lepší."
Jiřina Lhotská ,,Mladí lidé, kteří chtějí něco sdělit…"
Štěpán Pácl ,,Co je mi po tom, že nevíte, co se svým životem, já taky nevím, co se svým životem."

Hlasovat v hitparádě můžete do začátku příští přehlídky. Hlasy posílejte na telefonní číslo Oskara Huláka.

Redakce vyhlašuje výsledky soutěže Naše platonické lásky.
Bára, Kája, libovolná Magdaléna, Jarka Holasová, Štěpán Pácl.

ušák, JaM

Kdo páchá Mladou na Malý?
Honza Mrázek, Veronika Zárubová, Lenka Huláková, Jakub Jelínek, Vítek Marušák, Vít Zborník, Jakub Hulák, David Slížek a další.
Neprochází jazikowou koregtůrou...